

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Ing. R. O.**, zast. Mgr. Ondřejem Holkem, advokátem, se sídlem Ostrava – Zábřeh, Výškovická 122, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o přeplatek na starobním důchodu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 2. 2005, č. j. 18 Cad 114/2004 – 10,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalované“) ze dne 10. 9. 2004, č. X, byla žalobci (dále jen „stěžovateli“) uložena povinnost vrátit přeplatek na starobním důchodu za dobu od 1. 3. 1998 do 31. 3. 1998 ve výši 6398 Kč s odkazem na ustanovení § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, s odůvodněním, že podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (v tehdy platném znění) výplata starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 29 téhož zákona, nenáležela v období dvou let po vzniku nároku na tento důchod, pokud poživatel starobního důchodu vykonával samostatnou výdělečnou činnost, a to v těch kalendářních měsících, ve kterých byl povinen platit zálohy na pojistné na důchodové pojištění z měsíčního vyměřovacího základu, který byl vyšší než dvojnásobek částky životního minima platné pro jednotlivce, který byl poživatelem starobního důchodu, a to k 1. 1. příslušného kalendářního roku. Podle obsahu „Hlášení o nesplnění podmínky ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. v platném

znění, u poživatele starobního důchodu vykonávajícího výdělečnou činnost“, které žalovaná obdržela dne 2. 1. 2001, byl stěžovatel povinen z výkonu samostatné výdělečné činnosti platit v období od 1. 3. 1998 do 31. 3. 1998 zálohy na pojistné z měsíčního vyměřovacího základu, který byl vyšší než dvojnásobek částky životního minima platné pro jednotlivce, který činil do 31. 3. 1998 částku 6080 Kč; podle sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava – město ze dne 29. 7. 2003, které si žalovaná od ní vyžádala za účelem zjištění správných skutečností, byl v uvedeném období stěžovatel povinen platit zálohy na pojistné z měsíčního vyměřovacího základu, který překračoval zákonem povolenou částku (v záloze platil 13 770 Kč). Protože samotná záloha v uvedené výši přesáhla dvojnásobek částky životního minima platné pro jednotlivce (6080 Kč), výplata starobního důchodu ve výši 6398 Kč za uvedenou dobu nenáležela.

Ve včas podané žalobě stěžovatel namítal, že starobní důchod mu byl vyměřen žalovanou až v roce 1999, a to se zpětnou účinností k 5. 2. 1998. Připustil, že v měsíci březnu 1998 byl povinen platit zálohy na důchodové pojištění z vyměřovacího základu vyššího než je dvojnásobek částky životního minima, avšak vzhledem k tomu, že řízení probíhalo až v roce 1999, neměl již možnost žádat o snížení záloh či činit jiné podobné kroky. Tuto možnost neměl ani v době zahájení řízení o vyměření důchodu, když toto probíhalo až po předmětném období měsíců březen 1998 – březen 1999. Na rozdíl od něho, měly však orgány sociálního zabezpečení veškeré potřebné podklady k posouzení nároku na starobní důchod, a to včetně předpisu záloh na důchodové zabezpečení i za předmětné období, a pokud mu byl tedy přiznán důchod ve výši, která mu nenáležela, jedná se o chybu orgánů důchodového zabezpečení. On naopak byl v dobré víře, že mu výplata důchodu náleží. Navíc namítal, že výše záloh na pojistné na sociální zabezpečení se odvíjí od skutečné výše pojistného vyměřeného a zaplaceného za předchozí kalendářní rok, přičemž platit tyto zálohy je jeho povinností vyplývající ze zákona o pojistném na sociální zabezpečení. Výše záloh však neodpovídala skutečné výši zaplaceného pojistného, když podnikání v předmětné době již nebylo tak úspěšné jako v době předešlé, která byla pro placení záloh rozhodná. Z toho důvodu mu byl též vrácen přeplatek vzniklý rozdílem mezi zaplacenými zálohami a skutečnou povinností odvodu pojistného. Vyslovil přesvědčení, že výklad zákona provedený žalovanou je v rozporu se základními právy zakotvenými v Listině základních práv a svobod, když uvedeným postupem diskriminuje osoby samostatně výdělečně činné oproti zaměstnancům, u nichž posouzení nároku na starobní důchod je závislé na současně dosahovaných příjmech za příslušný kalendářní rok, kdežto u osob samostatně výdělečně činných na zálohách na pojistné, tedy z příjmu dosaženého o rok dříve. Navrhoval, aby soud zrušil rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Současně žádal o přiznání odkladného účinku žaloby.

Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem žalobu zamítl a současně vyslovil, že účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení. Po provedeném řízení vzal za nesporné, že stěžovateli byl přiznán mimořádný hornický starobní důchod podle ustanovení § 29 zákona č. 155/1995 Sb. a Nařízení vlády č. 557/1990 Sb., od dosažení věku 50 let, a to rozhodnutím žalované ze dne 16. 9. 1999, ve výši 6398 Kč měsíčně. Dle sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava – město ze dne 29. 7. 2003 činila v případě stěžovatele záloha na pojistné za dobu od 1. 3. 1998 do 31. 3. 1998 13 770 Kč a přesáhla tak dvojnásobek částky životního minima platné pro jednotlivce, která v té době činila 6080 Kč. Krajský soud poukázal na ustanovení § 37 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2003 (podle něhož výplata starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 29, nenáležela v období dvou let po vzniku nároku na tento důchod, pokud poživatel starobního

důchodu vykonával samostatnou výdělečnou činnost, a to v těch kalendářních měsících, ve kterých byl povinen platit zálohy na pojistné na důchodové pojištění z měsíčního vyměřovacího základu vyššího než dvojnásobek částky životního minima platné pro jednotlivce, který je poživitelem starobního důchodu, ke dni 1. 1. příslušného kalendářního roku) a uzavřel, že stěžovateli nárok na výplatu starobního důchodu v měsíci březnu 1998 nevznikl. Žalovaná tudíž nepochybila, když mu uložila vrácení přeplatku na starobním důchodu s odkazem na ustanovení § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., v platném znění. Krajský soud zdůraznil, že toto zákonné ustanovení vychází z principu tzv. objektivní odpovědnosti občana vrátit přeplatek na starobním důchodu bez ohledu na zavinění. Z tohoto důvodu neuznal relevantními námitky stěžovatele, že přeplatek vznikl v době, kdy probíhalo řízení o jeho žádosti o přiznání starobního důchodu, jakož i námitku, že přijaté plnění nabylo v dobré víře. Uvedl dále, že nemohl přihlídnout ani k žalobní námitce, že výše záloh neodpovídá skutečné výši zaplaceného pojistného a že mu byl později z tohoto důvodu vrácen přeplatek vzniklý rozdílem mezi zaplacenými zálohami a skutečnou výší pojistného. Za nedůvodnou shledal též námitku, že citovaná zákonná ustanovení jsou v rozporu s Listinou základních práv a svobod, respektive že diskriminují osoby samostatně výdělečně činné proti zaměstnancům v pracovním poměru, k čemuž vysvětlil, že ustanovení § 37 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2003, vycházelo ze stejných principů posuzování souběhu starobního důchodu s příjmem z výdělečné činnosti u obou kategorií pojištěnců a pokud vycházelo při zjišťování „příjmů“ z rozdílných kalendářních roků, tak tomu z hlediska zákonné úpravy a charakteru rozdílné výdělečné činnosti ani jinak být nemohlo.

Ve včas podané kasační stížnosti se stěžovatel dovolává ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“), tedy nezákonnosti napadeného rozhodnutí, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Zejména mu vytýká, že stejně jako žalovaná, povinnost stěžovatele vrátit přeplatek na starobním důchodu založil na tzv. objektivní odpovědnosti ve smyslu ustanovení § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., v platném znění, kdy se nevyžaduje zavinění občana; přičemž na této skutečnosti pak založil výklad, jímž neuznal relevantními stěžovatelovy námitky. Stěžovatel má za to, že se jedná o jednoznačné zneužití zákona ze strany žalované, neboť na přiznání důchodu v rozporu se zákonnými podmínkami nenesl žádnou vinu a pouze z důvodu nedůsledné a neodborné práce pracovníků České správy sociálního zabezpečení se dostal do situace, kdy v dobré víře, že mu výplata starobního důchodu náleží, s těmito příjmy počítal, což by v opačném případě nečinil. Vyslovuje přesvědčení, že zákon, který přenesl princip odpovědnosti na občana, který nic nezavinil, místo toho, aby přiřkl odpovědnost orgánům státu, respektive jejich pracovníkům, je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Dále krajskému soudu vytýká, že se nevypořádal s jeho námitkou, že ustanovení § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. je v rozporu s Listinou základních práv a svobod, když poživitel starobního důchodu je v nerovnoprávném postavení s poživitelem důchodu obecně, tak, jak stanoví ustanovení § 118a odst. 1 téhož zákona, v němž je odpovědnost postavena na subjektivním principu. Dále má za to, že jeho námitky ohledně diskriminace osob, podnikajících či jinak výdělečně činných, oproti osobám, které nebyly v zaměstnaneckém poměru, případně neměly příjmy z jiné činnosti, nejsou liché, když důchod neobdržela osoba, snažící se i po přiznání důchodu ještě aktivně zapojit do života a vytvářet určité hodnoty, oproti osobě, která pouze profitovala z důchodu; o tom svědčí i nová právní úprava důchodů, která již tyto rozdíly smazala. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná nevyužila práva se ke kasační stížnosti vyjádřit.

Nejvyšší správní soud je ve smyslu ustanovení § 109 odst. 3 věty před středníkem s. ř. s. vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti. Proto napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě přezkoumal z hlediska důvodů v kasační stížnosti stěžovatelem uplatněných, aniž by shledal vady řízení, jež by mu umožňovaly se od rozsahu či důvodů kasační stížnosti odchýlit. Po přezkoumání napadeného rozsudku a řízení mu předcházejícího neshledal kasační stížnost důvodnou.

Nejvyšší správní soud vychází především z toho, že stěžovatelem nebyly zpochybněny skutkové okolnosti, z nichž krajský soud ve svém rozsudku vycházel. Nebylo zpochybněno to, co vzal za prokázané i Nejvyšší správní soud z dávkového spisu stěžovatele, totiž, že stěžovateli byl starobní důchod přiznán rozhodnutím žalované ze dne 16. 9. 1999, a to mimořádný starobní hornický důchod podle ustanovení § 29 zákona č. 155/1995 Sb. a Nařízení vlády č. 557/1990 Sb., od 5. 2. 1998 (při dosažení věku 50 let stěžovatele), ve výši 6398 Kč měsíčně. Nebylo zpochybněno ani to, že podle sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava – město ze dne 29. 7. 2003, v období březen 1998 – březen 1999 platil stěžovatel zálohy ze skutečných vyměřovacích základů, přičemž v období od 1. 3. 1998 do 31. 3. 1998 činil žalobcův vyměřovací základ 40 500 Kč. Z toho pojistné důchodové činilo 11 988 Kč, pojistné nemocenské 1782 Kč, celkem tedy pojistné činilo 13 770 Kč.

Podstatou kasační stížnosti je námitka, zda odpovědnost stěžovatele za přeplatek na starobním důchodu za dobu od 1. 3. 1998 do 31. 3. 1998 je odpovědností objektivní či nikoliv. Stejně jako žalovaná v rozhodnutí ze dne 10. 9. 2004, tak i krajský soud v napadeném rozsudku, vycházejí z objektivní odpovědnosti stěžovatele vyplývající z ustanovení § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. v návaznosti na ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. ve znění do 31. 12. 2003.

Pro výplatu starobního důchodu v období do 31. 12. 2003, měl-li v té době pojištěnec příjem z výdělečné činnosti, byly stanoveny určité podmínky, a to podle toho, zda se jednalo o starobní důchod, na nějž vznikl nárok dosažením důchodového věku, nebo o starobní důchod náležející před dosažením důchodového věku a přihlíželo se též k tomu, jaký druh výdělečné činnosti a v jakém rozsahu pojištěnec vykonával, či jakého dosáhl věku. Podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2003, výplata starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 29 téhož zákona (tedy dosažením důchodového věku) a jde o pojištěnce mladšího 65 let, nenáležela v období dvou let po vzniku nároku na tento důchod v těch kalendářních měsících, v nichž měl pojištěnec příjem z výdělečné činnosti, s výjimkou samostatné výdělečné činnosti, vyšší než dvojnásobek částky životního minima platné pro jednotlivce, který je poživitelem starobního důchodu. Navíc, jednalo-li se o výplatu starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 29 zákona o důchodovém pojištění, muselo být od 1. 1. 1998 u každého důchodce (a to i v období po uplynutí dvou let po vzniku nároku na starobní důchod) splněna další podmínka, a to, že osoba vykonávající výdělečnou činnost na základě pracovně právního vztahu, musela mít tento vztah sjednán na dobu určitou, bylo-li možné podle zvláštních předpisů pracovně právní vztah na takovou dobu sjednat.

Podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) citovaného zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2003 výplata starobního důchodu, na který vznikl nárok rovněž podle § 29 zákona

o důchodovém pojištění (a to je případ stěžovatele), nenáležela v období dvou let po vzniku nároku na tento důchod, pokud poživatel starobního důchodu vykonával samostatnou výdělečnou činnost, a to v těch kalendářních měsících, ve kterých byl povinen platit zálohy na pojistné na důchodové pojištění z měsíčního vyměřovacího základu, který byl vyšší než dvojnásobek částky životního minima platné k 1. 1. příslušného kalendářního roku pro jednotlivce, který byl poživatelem starobního důchodu.

Podle ustanovení § 118 písm. a) odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jestliže byl občanu vyplácen starobní důchod a nebyly přitom splněny podmínky stanovené zákonem o důchodovém pojištění pro výplatu tohoto důchodu, má plátce důchodu vůči tomuto občanu nárok na vrácení těch vyplacených částek starobního důchodu, které nenáležely. V poznámce „pod čarou“ k uvedenému ustanovení je činěn odkaz na ustanovení § 37 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění.

Protože stěžovatel se narodil dne 5. 2. 1948 a nárok na mimořádný starobní hornický důchod podle ustanovení § 29 zákona č. 155/1995 Sb. a Nařízení vlády č. 557/1990 Sb. mu vznikl od 5. 2. 1998, a stěžovatel, podle žádosti o starobní důchod založené v dávkovém spise, od tohoto dne o starobní důchod požádal a žalovaná mu starobní důchod od tohoto dne podle citovaných zákonných ustanovení přiznala, postupovaly při otázce posuzování odpovědnosti za vrácení přeplatku starobního důchodu jak správní orgán, tedy žalovaná, tak i krajský soud podle příslušných ustanovení zákonů. Stěžovatel nebyl starší 65 roků, a proto mu v období dvou let po vzniku nároku na starobní důchod, pokud vykonával jako poživatel starobního důchodu samostatnou výdělečnou činnost, výplata nenáležela, a to v těch kalendářních měsících, ve kterých byl povinen platit zálohy na pojistné na důchodové pojištění z měsíčního vyměřovacího základu, který byl vyšší než dvojnásobek částky životního minima platné pro jednotlivce k 1. 1. příslušného kalendářního roku, který byl poživatelem starobního důchodu. Z uvedeného je patrné, že stěžovateli nepochybně v období od 1. 3. 1998 do 31. 3. 1998 výplata starobního důchodu nenáležela, neboť zákonem stanovený limit překročil. Odpovědnost příjemců dávek důchodového pojištění, a to konkrétně starobního důchodu, je upravena v ustanovení § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., který byl již výše citován. Toto ustanovení v souvislosti s ustanovením § 37 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 155/1995 Sb. v jeho znění do 31. 12. 2003, zakládalo objektivní odpovědnost příjemce dávky starobního důchodu, jemuž byl důchod vyplacen aniž byly splněny podmínky zákonem pro důchodové pojištění pro jeho výplatu, k vrácení těch vyplacených částek, které nenáležely. Vznik povinnosti k úhradě přeplatku je zde spojen s hmotněprávní úpravou a jde o odpovědnost objektivní na rozdíl od odpovědnosti dané pro jiné dávky důchodového pojištění, která je upravena v § 118 písm. a) odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., podle něhož má plátce důchodu vůči příjemci důchodu nárok na vrácení jen tehdy, jestliže byl důchod vyplacen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, protože příjemce důchodu nesplnil některou jemu uloženou povinnost, přijal důchod nebo jeho část, ačkoliv musel z okolností předpokládat, že byl vyplácen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, nebo vědomě jinak způsobil, že důchod nebo jeho část byl vyplácen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel. Zde je tedy obecně koncipována odpovědnost v souvislosti se zaviněním příjemce dávky, na rozdíl od povinnosti dané k vrácení přeplatku na starobním důchodu, kde jde o odpovědnost zvláštní a v tomto případě objektivní. Záměrem hmotněprávní úpravy bylo zabránit souběhu výplat starobního důchodu a příjmu z výdělečné činnosti bez ohledu na subjektivní stránku věci a tedy bez ohledu na zavinění. Procesní norma (§ 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.) nezná ani žádné liberační důvody, které by mohly být případným důvodem zproštění této objektivní právní

odpovědnosti. Změnou § 37 zákona č. 155/1995 Sb. zákonem č. 425/2003 Sb., účinnou od 1. 1. 2004 nedošlo ke změně posouzení odpovědnosti žalobce za přeplatek na starobním důchodu vzhledem k přechodným ustanovením k části první zákona č. 425/2003 Sb., protože podle jejich bodu 2. o nárocích na důchody, které vznikly před 1. 1. 2004 a o nichž nebylo do tohoto dne pravomocně rozhodnuto, a o přiznání, odnětí nebo změně výše těchto důchodů za dobu před 1. 1. 2004, i když o nich již bylo pravomocně rozhodnuto, se rozhodne podle předpisů účinných před tímto dnem. Protože zákon č. 582/1991 Sb. v ustanovení § 118a odst. 2 obsahuje speciální úpravu odpovědnosti za přeplatek na starobním důchodu ve spojení s § 37 zákona o důchodovém pojištění v jeho znění do 31. 12. 2003, je v daném případě nutno postupovat podle tohoto ustanovení a nikoliv podle ustanovení jiných, tedy např. podle výše již citovaného ustanovení § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. Pro posouzení věci je tudíž zcela nerozhodné, zda přeplatek na dávce vznikl zaviněním stěžovatele, či zaviněním pracovníků žalované, či snad proto, že v době, kdy byl starobní důchod žalobci přiznán, neměla žalovaná ještě k dispozici podklady potřebné pro zjištění podmínek pro výplatu dávky. Podstatné je pouze to, že dávka byla vyplacena, aniž podle zákonné úpravy stěžovateli v uvedené době náležela.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu není dán ani stěžovatelem tvrzený rozpor § 37 odst. 1 písm. a) či písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. a ustanovení § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. s Listinou základních práv a svobod (dále též Listina). Stěžovatel výslovně neuvádí, se kterými články Listiny by citovaná ustanovení měla být v rozporu; s ohledem na charakter námitek lze usuzovat, že míní rozpor s čl. 3 odst. 1, čl. 26, čl. 28 a čl. 30 odst. 1 Listiny. Článek 26 odst. 3 Listiny zaručuje každému právo získávat prostředky pro své životní potřeby prací. Dle názoru soudu ustanovení § 37 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění ke dni vydání rozhodnutí žalované, nikterak nebránilo stěžovateli pracovat a stejně tak nezasahovalo do jeho práva na spravedlivou odměnu za práci, které je zakotveno v čl. 28 Listiny. Článek 30 odst. 1 Listiny pak zaručuje občanům právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří a při nezpůsobilosti k práci, jakož i při ztrátě živitele. Odstavec 3 ustanovení pak odkazuje na zákon, který má stanovit podrobnosti. Zákon č. 155/1995 Sb. je právě jedním z celé řady zákonů, které stanovují podrobnosti při výkonu tohoto práva. Součástí oněch podrobností je bezpochyby i určení situací, kdy občanu hmotné zabezpečení ve stáří nenáleží, či sice náleží, avšak za určitých okolností mu není vypláceno. Konkrétně se jedná o ustanovení upravující souběh starobního důchodu s příjmem z výdělečné činnosti. S ohledem na charakter dávky (zde starobního důchodu), která má hmotně zajišťovat občany, jež splnili zákonem stanovené podmínky a dosáhli stanoveného věku, tedy věku, který se projevuje postupným omezováním schopnosti pracovat, je zřejmé, že právě případ, kdy občanu zdravotní stav a celkové schopnosti umožňují plnohodnotně pracovat a dosáhnout výdělku určité výše, může být případem, kdy mu výplata starobního důchodu ze zákona nenáleží, neboť je hmotně zabezpečen svým výdělkem. Takový postup zákonodárce je podle názoru Nejvyššího správního soudu zcela v souladu i s uvedenými články Listiny a v žádném případě nezakládá diskriminaci podle čl. 3 odst. 1 Listiny.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že Krajský soud v Ostravě se nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem tak, jak namítá stěžovatel v kasační stížnosti. Proto kasační stížnosti jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšné žalované náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud

rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu